

Sygn. akt II Ca 605/13

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jerzy Dydo

Sędziowie: SO Alicja Chrzan

SO Małgorzata Mróz

Protokolant: Bogusława Mierzwa

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2013 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z wniosku **D. I.**

przy udziale J. C.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji obu stron

od postanowienia Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 4 kwietnia 2013 r., sygn. akt I Ns 472/11

p o s t a n a w i a:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w pkt III w ten sposób, że termin zasądzonej od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni spłaty w kwocie 157.600 zł ustalić do dnia 31 grudnia 2013 roku;

II. oddalić apelacje wnioskodawczyni w pozostałym zakresie i oddalić apelację uczestnika postępowania;

III. oddalić wnioski uczestników postępowania o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Świdnicy ustalił, że w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni D. I. i uczestnika postępowania J. C. wchodzi następujące składniki majątkowe:

- nieruchomość obejmująca lokal niemieszkalny nr (...) położony w Ś.ul. (...) składający się z pięciu pomieszczeń i jednego pomieszczenia gospodarczego o łącznej powierzchni 97,34 m kw. wraz z udziałem (...) w częściach wspólnych budynku i gruntu pod nim, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy w Świdnicy prowadzi

księgę wieczystą (...) - o wartości 226.000 zł,

- samochód osobowy f. (...) nr rejestracyjny (...) o wartości 4.000 zł,

- wierzytelność z tytułu czynszu najmu lokalu wskazanego w punkcie I a)

w wysokości 90.000 zł, o łącznej wartości 320.000 zł. Dokonał podziału majątku wspólnego wskazanego w punkcie I w ten sposób, że przyznał go w całości na wyłączną własność uczestnikowi postępowania J. C.. Zasadził od uczestnika postępowania J. C. na rzecz wnioskodawczyni D. I. spłatę w kwocie 157.600 zł rozkładając ją na 63 raty miesięczne płatne w okresie od kwietnia 2013r. do czerwca 2018r. do ostatniego dnia każdego miesiąca, przy czym pierwsza rata w kwocie 2.600 zł a pozostałe 62 raty w kwotach po 2.500 zł każda, z odsetkami ustawowymi w razie zwłoki w terminie płatności którejkolwiek z rat. Ponadto koszty postępowania pomiędzy wnioskodawczynią a uczestnikiem postępowania wzajemnie zniósł oraz cofnął wnioskodawczyni zwolnienie od kosztów sądowych. Nadto nakazał uiszczyć wnioskodawczyni na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Świdnicy kwotę 2.076,28 zł - ściągając ją z roszczenia zasądzonego w punkcie III, a uczestnikowi postępowania kwotę 2.076,28 zł.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. I. poznała J. C. w 1992r. Miała wówczas 16 lat i mieszkała stale z rodzicami. W 1996r. uczestnik postępowania wyjechał do pracy dorywczej do Izraela. W 1997r. przyjechała tam także wnioskodawczyni. Oboje przebywali tam 6 lat pracując nieformalnie. Zamieszkiwali razem, ale każdy osobno odkładał zarobione pieniądze na własne konto bankowe, bez umocowania do dysponowania tymi środkami drugiej osoby. Koszty utrzymania rozliczano opłacając je tak, by każda z osób ponosiła porównywalne wydatki na żywność. Wydatki na odzież każdy ponosił sam ze swoich środków. Wnioskodawczyni zgromadziła ok. 37.000 USD oszczędności, a uczestnik ok. 40.000 USD. W 2002r. wrócili do Polski i zamieszkali razem w domu uczestnika jako para pozostająca w związku konkubentkim. Wspólnie utrzymywali się z zarobionych oszczędności, które zdeponowali na rachunku bankowym. Wspólnie ponosili wszelkie bieżące wydatki i rozważali zawarcie w przyszłości związku małżeńskiego. Uczestnik dopiero od 2005r. uzyskiwał dochody. Wnioskodawczyni początkowo także nie pracowała. D. I. i J. C. posiadali w tym czasie pełnomocnictwa do dysponowania środkami pieniężnymi deponowanymi na rachunkach bankowych. Dnia 16.08.2002r. D. I. posiadała na rachunku bankowym w Banku (...) SA w Oddziale w Ś. 36.978,17 USD. Kwota ta podlegała przeksięgowaniu wewnętrznemu na rachunek prowadzony w tym samym banku przez J. C., którego pełnomocnikiem co do rachunku była wnioskodawczyni. Nie zachowały się dokumenty źródłowe dotyczące rachunków z uwagi na 6-letni okres archiwizacji. Dnia 28.02.2006r. wnioskodawczyni wpłacała na rachunek w (...) Banku (...) kwotę 5.000 USD. Przy wykorzystaniu własnych oraz wnioskodawczyni oszczędności uczestnik postanowił kupić nieruchomość lokalową położoną w Ś. przy ul. (...). Przekonał D. I., by jako nabywcę uwidocznic tylko jego - bo miało to być korzystniejsze ze względów podatkowych. Niemniej zapewniał, iż faktycznie połowa nieruchomości będzie stanowiła własność wnioskodawczyni i obie strony będą w równej części miały prawo do nieruchomości, w tym do uzyskiwanych z niej dochodów. Dlatego D. I. nie oponowała przy wydatkowaniu wspólnych oszczędności na zakup lokalu - ze wskazaniem jako nabywcy wyłącznie J. C.. Później pomagała nadto osobiście i finansowo przy remoncie lokalu. W zamian za to uczestnik obiecał dzielić się dochodami z wynajmu lokalu. Ostatecznie przekazał wnioskodawczyni tylko dwa razy pieniądze z czynszu - łącznie 2.400 zł. Krótko oboje wspólnie prowadzili w tym lokalu bar, przy czym wnioskodawczyni sama tam pracowała i sprzedawała, zmywała naczynia, sprzątała. Pomagała też uczestnikowi w późniejszej działalności w zakresie handlu obwoźnego. Z tego tytułu nie uzyskiwała wynagrodzenia za wykonywaną pracę. Wkrótce jednak oboje zakończyli tę działalność i wynajęli lokal osobom trzecim z przeznaczeniem na prowadzenie pizzerii, co trwa do dziś. Uczestnik od 2005r. wynajmował lokal pobierając sam stawkę czynszu - najpierw 3.500 zł, a od 3 lat za 3.650 zł miesięcznie. Nie jest płatnikiem podatku VAT, rozlicza się ryczałtowo, uiszcza obciążające nieruchomość podatki. Netto dochód z czynszu wynosił ok. 2.700-2.800 zł miesięcznie. Z dochodów z najmu uczestnicy postępowania kupili i zarejestrowali na siebie wspólnie auto F. (...) rocznik 1996 nr rej. (...). Używa go obecnie nadal uczestnik. Według stanu z września 2008r. a cen obecnych wartość auta wynosiła 4.000 zł. Wraz z przekazaną wnioskodawczyni kwotą

dochód z wynajmu lokalu wyniósł dotychczas co najmniej 90.000 zł. J. C. został uwidoczniiony w księgach wieczystych jako wyłączny właściciel nieruchomości:

- obejmującej lokal niemieszkalny o pow. 97,34 m kw. położonej w Ś. przy ul. (...) składający się z salonu, kuchni, łazienki, wc wraz z pomieszczeniem gospodarczym i udziałem 3193/1000 we własności gruntu oraz części wspólnych budynku mieszkalnego ((...)),
- obejmującej lokal niemieszkalny położony w Ś. przy ul. (...) o pow. 64,50 m kw. składający się z 6 izb wraz z udziałem 1.294/10.000 we własności gruntu oraz części wspólnych budynku ((...)).

Lokal przy ul. (...) uczestnik nabył dnia 22.04.2003r. za kwotę 50.000 zł oświadczając, iż nabycia dokonuje będąc stanu wolnego. Lokal przy ul. (...) uczestnik nabył dnia 15.09.2004r. za kwotę 24.000 zł oświadczając, iż nabycia dokonuje będąc stanu wolnego. Przy podpisaniu aktu notarialnego uiścił kwotę 4.000 zł, zaś pozostała część ceny nabycia została rozłożona na cztery raty kwartalne po 5.000 zł – płatne poczynając od 31.12.2004r. Uczestnik postępowania spłacał zakup lokalu użytkowego przy ul. (...) w ustalonych przy zakupie ratach po ok. 5000 zł w okresie od września 2004r. do września 2005r. Pomoc finansową na całość ceny zakupu i spłatę rat uczestnik otrzymał od swej matki, bo lokal ten był kiedyś prowadzony przez nią jako rodzinna piekarnia i dlatego kupiono go po preferencyjnej stawce. Była to darowizna wyłącznie na rzecz syna. Matka uczestnika zarobiła środki na ten cel pracując przez siedem lat w Izraelu. Lokal przystosowano na potrzeby mieszkalne. Wnioskodawczyni nie wie, jaki był wówczas stan środków finansowych jej i uczestnika. Nie żądała, by ujawnić ją jako współwłaściciela kupowanego lokalu. Lokal przy ul. (...), wykorzystywany jako użytkowy, jest obecnie wyceniony na 226.000 zł, zaś lokal przy ul. (...), przystosowany do zamieszkania, na 188.000 zł. W 2007r. J. C. pracował przez ok. cztery miesiące w Hiszpanii. Umowę rozwiązano w trybie natychmiastowym wobec stawiennictwa do pracy w stanie nietrzeźwości. W tym czasie wnioskodawczyni podjęła prace w sklepie spożywczym jako sprzedawczyni. W 2008 i 2009r. wnioskodawczyni wyjeżdżała na wakacje do Izraela, Francji i Hiszpanii. D. I. (obecnie 36 lat) pozostawała w związku konkubenckim z J. C. (obecnie 41 lat) do września 2008r. Potem wnioskodawczyni wyprowadziła się od uczestnika – zarzucając mu nadużywanie alkoholu i zamieszkała u ojca. Obecnie pozostaje w związku z innym mężczyzną, z którym ma dziecko. Przez pół roku wnioskodawczyni pobrała ze wspólnego konta 13.000 zł, gdy uczestnik przebywał za granicą. Uczestnik cofnął jej pełnomocnictwa do wspólnych rachunków bankowych. Wnioskodawczyni wzywała ustnie uczestnika do polubownego podziału wspólnego majątku u rejenta. Pismem z dnia 26.01.2011r. pełnomocnik D. I. wezwał J. C. do podziału majątku konkubenckiego w sposób wskazany później we wniosku sądowym. Uczestnik odmówił twierdząc, że wnioskodawczyni ma pecha.

Sąd Rejonowy wydając powyższe postanowienie wskazał na treść art. 567 § 1 i 3 k.p.c., art. 688 k.p.c., art. 622 k.p.c., art. 623 k.p.c., art. 195, 197, 210, 211, 212 k.c.

Wnioskodawczyni zaskarżając apelacją powyższe postanowienie w punkcie III, zarzuciła naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 212 § 3 k.c. i wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia przez „uchylenie” go w części dotyczącej spłaty na raty oraz o zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kosztów za II instancję.

Uczestnik postępowania zaskarżając apelacją powyższe postanowienie w całości, zarzucił:

- naruszenie art. 232 k.p.c., polegające na swobodnym dopuszczeniu przez Sąd I instancji dowodu z urzędu, poprzez zwrócenie się do banku (...) SA, podczas gdy w sprawie nie istniała szczególna sytuacja, uzasadniająca działanie Sądu I instancji z urzędu, a wnioskodawczyni nie wykazała inicjatywy dowodowej w tym względzie, mimo że w toku całego postępowania występowała z profesjonalnym pełnomocnikiem i ciążył na wnioskodawczyni obowiązek określony w art. 6 k.c.;
- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., poprzez sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego oraz materiałem dowodowym zebrany w sprawie uznanie za wiarygodne twierdzeń wnioskodawczyni o istnieniu konkubinatu pomiędzy stronami, podczas gdy z treści materiału dowodowego w sprawie wynika, że strony nie łączyła więź ekonomiczna, a wnioskodawczyni przez cały okres trwania związku uczuciowego z uczestnikiem nie

partycypowała w kosztach „wspólnego” życia, zarobione środki przeznaczała wyłącznie na własne potrzeby, co skutkowało tym, że 6 latach pobytu w kraju wnioskodawczynie przeznaczyła na własne potrzeby posiadane oszczędności;

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego oraz materiałem dowodowym zebrany w sprawie uznanie za wiarygodne twierdzeń wnioskodawczynie, że przekazała na rzecz uczestnika postępowania kwotę 36.978 \$, podczas gdy brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów na tę okoliczność, w szczególności nie istniały i nie istnieją jakiegokolwiek dokumenty potwierdzające taką transakcję bankową;

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego uznanie za wiarygodne twierdzeń wnioskodawczynie o istnieniu majątku wspólnego „dorobkowego” stron, skutkujące błędnymi ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji, sprzecznymi z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zasadniczego dla rozstrzygnięcia kwestii dotyczących tego, czy uczestnik postępowania został wzbogacony kosztem wnioskodawczynie, podczas gdy Sąd I instancji zaniechał ustalenia przez jaki okres oraz z których środków finansowych utrzymywała się wnioskodawczynie po powrocie do kraju w latach 2002-2008;

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego i wnikliwego rozważenia materiału dowodowego oraz pominięcie istotnych wniosków wypływających z przeprowadzonych w sprawie dowodów, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a sprowadzające się do uznania istnienia majątku wspólnego stron;
- naruszenie art. 328 § 2 kodeksu postępowania cywilnego, polegające na nie wyjaśnieniu przez Sąd I instancji, w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, co uniemożliwia całkowite dokonanie oceny wyводу Sądu I instancji, który doprowadził do wydania orzeczenia, w tym samym uniemożliwia ocenę, jaki stan prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia.

Uczestnik postępowania wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie wniosku w całości i zasądzenie od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego, wg norm przepisanych, w obu instancjach, ewentualnie o uchylenie przedmiotowego postanowienia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Świdnicy.

Sąd Okręgowy przyjmując ustalenia Sądu Rejonowego za własne, zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawczynie jest zasadna, natomiast apelacja uczestnika postępowania nie jest zasadna.

Przystępując w pierwszej kolejności do rozważenia zarzutów apelacji uczestnika postępowania jako dalej idących, wskazać trzeba przede wszystkim, że nie jest zasadny zarzut dotyczący naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ustalenie, że więź istniejąca między stronami nosiła cechy konkubinatu, bowiem ustalenie to koresponduje zarówno z treścią zeznań uczestnika postępowania złożonych w dniu 22 marca 2012 roku, według których „W Izraelu wspólnie mieszkaliśmy, prowadziliśmy wspólnie gospodarstwo domowe, pożycie małżeńskie. ... Podczas pobytu w Polsce nie dysponowaliśmy wspólnie większymi kwotami. ... Wspólnie dysponowaliśmy jedynie środkami na bieżące, doraźne utrzymanie.” (vide: k. 150), „wnioskodawczynie miała umocowanie do korzystania z mojego rachunku” (vide: k. 229), a także z treścią zeznań wnioskodawczynie, według których zaraz po przyjeździe do Polski mieli oni nawzajem umocowanie do korzystania ze wspólnych rachunków (vide: k. 228) oraz według których zakupiony przez uczestnika lokal przy ul. (...) remontowali wspólnie „ z pieniędzy zarobionych w Izraelu” (vide: k. 135v), a w zakupiony lokal przy ul. (...) zainwestowali połowę albo i więcej „naszych środków” (vide: k. 228v).

Wymaga podkreślenia, że kwestionując ustalenia Sądu Rejonowego w tym zakresie skarżący ograniczył się jedynie do zarzutu, że wspólne zamieszkiwanie nie oznacza jeszcze więzi ekonomicznej między konkubentami, nie próbując nawet wskazać, z jakiego powodu złożone co do tej kwestii, przytoczone powyżej, zeznania uczestników postępowania oraz świadków M. I. I J. I. należałoby uznać za niewiarygodne, bądź też dlaczego te ustalenia są sprzeczne z regułami

logicznego rozumowania i zasadami doświadczenia życiowego. Za sprzeczne z tymi regułami należy niewątpliwie uznać stanowisko uczestnika postępowania, że stosunki między stronami były ukształtowane w ten sposób, że gospodarowali niezależnie od siebie, nie rozliczając własnych dochodów i ponoszonych wydatków.

Nie jest również zasadny zarzut dotyczący naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ustalenie, że wnioskodawczyni przekazała na rzecz uczestnika postępowania kwotę 36.978 USD, bowiem fakt ten został prawidłowo ustalony przez Sąd Rejonowy na podstawie wyciągu bankowego nr (...) z dnia 31 sierpnia 2002 roku wystawionego przez BANK (...) SA jednostkę Banku w Ś. (vide k. 14), a nadto na podstawie wyjaśnień Dyrektora Oddziału tego Banku w Ś. z dnia 28 grudnia 2012 roku (vide: k. 217 i k. 220).

Należy przy tym wskazać, że według ugruntowanego w orzecznictwie stanowiska, zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystniejszych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystniejszej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (porównaj postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 roku, II CKN 572/99).

Jeżeli zatem z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Jedynie w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to tylko wtedy przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 roku, sygn. akt II CKN 817/00).

Skoro więc skarżący nie zdołał podważyć ustaleń Sądu I instancji, według których więź istniejąca między stronami nosiła cechy konkubinatu, oraz według których wnioskodawczyni przekazała na rzecz uczestnika postępowania kwotę 36.978 USD, to ustalenia te należało uznać za prawidłowe.

Przystępując do rozważenia zarzutu apelacji naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 232 k.p.c., w ten sposób, że dopuścił on dowód z urzędu poprzez zwrócenie się do Banku (...) SA, podkreślić należy, że według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wprowadzenie ustawą z dnia 1 marca 1996 roku o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 189) zmiany w procesie cywilnym, w szczególności skreślenie przepisu art. 3 § 2 oraz zmiany treści art. 6 i 232 k.p.c. oznaczają wprowadzenie w procesie dominacji zasady kontrydiktoryjności i odstąpienie od odpowiedzialności sądu orzekającego za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (vide: wyrok SN z 16 grudnia 1997 roku, II UKN 406/97). Możliwość dopuszczenia przez sąd dowodu nie wskazanego przez strony nie oznacza, że sąd obowiązany jest zastąpić własnym działaniem bezczynność strony. Jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze sąd powinien skorzystać ze swego uprawnienia do podjęcia inicjatywy dowodowej (vide: wyrok SN z 5 listopada 1997 roku, III CKN 244/97, wyrok SN z 9 lipca 1998 roku III CKN 657/97, wyrok SN z 20 grudnia 2005 roku, III CK 121/05). Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji) – vide: wyrok SN z 12 grudnia 2000 roku, V CKN 175/00.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy trafnie uznał, że przedłożony przez wnioskodawczynię wyciąg bankowy nr (...) z dnia 31 sierpnia 2002 roku wystawiony przez BANK (...) SA jednostkę Banku w Ś. (vide k. 14) na okoliczność zarejestrowanej transakcji dotyczącej kwoty 36.978,00 USD jest niezrozumiały i z urzędu zwrócił się do powyższego Banku o wyjaśnienie treści tej transakcji. Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy wbrew pogładowi uczestnika postępowania nie dopuścił z urzędu dowodu w postaci wyżej wskazanego wyciągu bankowego, bowiem dowód ten zawnioskowała i przedłożyła przy pierwszym piśmie procesowym wnioskodawczyni. Zatem Sąd Rejonowy nie naruszył ani treści art. 232 k.p.c. ani też treści art. 233 k.p.c., ustalając na podstawie powyższego wyciągu bankowego i uzupełniających wyjaśnień wystawcy tego wyciągu, że wnioskodawczyni w dacie wskazanej w tym wyciągu przekazała na konto uczestnika postępowania wskazaną w tym wyciągu kwotę 36.978,00 USD.

Wbrew zarzutom apelacji uczestnika postępowania, Sąd Rejonowy wskazał podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia, zatem nie naruszył art. 328 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację uczestnika postępowania, jako bezzasadną.

Przystępując do rozważenia zarzutu apelacji wnioskodawczynie naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 212 § 3 k.c., wskazać należy, że w sytuacji, gdy uczestnikowi postępowania na wyłączną własność przydzielono cały wspólny majątek, w tym nieruchomości, to nie zachodzi wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie, ani potrzeba rozłożenia należnej wnioskodawczynie spłaty na raty.

Sąd Okręgowy mając na uwadze treść art. 386 § 1 k.p.c., uwzględnił apelację wnioskodawczynie w części, uznając, że uczestnik postępowania posiadając zasoby materialne wskazane w zaskarżonym postanowieniu Sądu Rejonowego jest w stanie do końca 2013 roku zgromadzić środki pieniężne w celu spłaty wnioskodawczynie i zmienił zaskarżone postanowienie jak w punkcie I postanowienia oraz oddalił dalej idącą apelację wnioskodawczynie na podstawie art. 385 k.p.c.

Sąd Okręgowy mając na uwadze treść art. 520 § 1 k.p.c. oddalił wnioski uczestników postępowania o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.